

חברים יקרים:

הרינו מתכבדים לשלוח אליכם עדכונים, רשמים ומאמרים בתחום המס. קריאה נעימה.

מורה נבוכים למכירה של מיטלטלין לשימוש אישי

בפטור ממס

פתח דבר

ברשימה זו, נבקש לבחון את החריג הראשון למונח "נכס" בסעיף 88 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א – 1961 (להלן: "הפקודה"), אשר עינינו "במיטלטלין" של יחיד המחזקים על ידו לשימוש האישי או לשימוש של בני משפחתו או של בני אדם התלויים בו (להלן: "החריג הראשון"), לאור פסיקת בית המשפט המחוזי בעניין **סלבה יבדייב** (ע"מ 29712-02-19) (להלן: "עניין סלבה"), מהחודשים האחרונים ופסיקות קודמות שניתנו בסוגיה בשנים האחרונות.

החריג הראשון מבטיח ככלל פטור מלא ממס, אך כרוך בניתוח מיסוי דו שלבי, אשר מתחיל בשאלה, אם ניתן למסות את ההכנסה הנובעת ממנו כהכנסה פירותרית, לפי הוראות חלק ב' וסעיף 2 לפקודה. אם התשובה לכך בשלילה, רק אז יש לבחון, אם מדובר במיטלטלין לשימוש אישי, או שמא בנכס אחר, אשר מכירתו מקימה ככלל חבות במס ריווח הון לפי חלק ה' לפקודה. על כך להלן:

שלב ראשון – על האבחנה בין מיסוי פירותי של

עסקת אקראי לבין מיסוי הוני

בשלב זה נדרש להכריע אם התמורה מהנכס מהווה הכנסה פירותרית שיש למסותה לפי חלק ב' לפקודה, או שמא מדובר באירוע הוני, אשר מקים חבות במס ריווח הון, אם בכלל. סעיף 89(ג) לפקודה מקנה

בכורה למיסוי פירותי לפי חלק ב' לפקודה על פני מיסוי ריווח הון לפי חלק ה' לפקודה. דהיינו, כל אימת שהכנסה מסוימת עשויה להתחייב בהתאם לאחד משני החלקים, אזי יש לראות את ההכנסה כחייבת לפי חלק ב' בלבד.

לפי סעיף 2(1) לפקודה הכנסה ממכירת נכס יכולה להתמסות כהכנסה פירותרית ככלל מעסק, עסקת אקראי, או עסק אקראי, לפי שיעורי המס השוליים של המוכר הקבועים בסעיף 121 לפקודה (במקרה של יחיד).

לעומת זאת, לפי סעיף 88 לפקודה הטלת מס רווחי הון בגין העברתו של נכס מחייבת קיומם של שני תנאים **מצטברים**: **ראשית**, על הנכס המועבר ליפול לד' אמותיה של הגדרת "נכס" כמשמעותה בסעיף 88 לפקודה. **שנית**, על העברה להיות "מכירה" כמשמעותה בסעיף 88 לפקודה.

בתי המשפט בישראל פיתחו לאורך השנים שורה של מבחני עזר אשר יכולים לסייע בהבחנה בין הכנסה פירותרית לבין הכנסה הונית (ראו למשל ע"א 9187/06) ובהם: טיב ואופי הנכס; תדירות העסקאות; ההיקף הכספי; אופי המימון; תקופת החזקה; ייעוד התמורה; בקיאות הנישום; קיומו של מנגנון; פיתוח והשבחת הנכס ומבחן העל אשר בוחן את הנסיבות האופפות את העסקה, במטרה לזהות אם נסיבות העסקה מלוות באופי מסחרי אם לאו. בעניין **סלבה**, מדגיש כבוד השופט **קירש** כי: "**לעניין**

כפי שצינו לעיל, עניינו של החריג הראשון הינו במיטלטלין של היחיד לשימוש אישי. הפקודה אינה מגדירה "מיטלטלין" ולכן אין לנו אלא להסתייע בסעיף 1 לחוק המיטלטלין, תשל"א-1971 (להלן: "חוק המיטלטלין") אשר מגדיר מיטלטלין כ- "נכסים מוחשיים, חוץ ממקרקעין".

מכאן, שמחוקק סעיף 88 לפקודה, הוציא למעשה מבסיס המס בישראל, תמורה המתקבלת אצל היחיד ממכירת נכס מוחשי אשר השימוש בו היה אישי ולא מסחרי כגון מכוניות, רהיטים, תכשיטים ואוספים שונים שמכירתן לא תתחייב במס ריווחי הון אם הן נועדו לשימוש אישי ולא לשימוש עסקי.

בדומה לחריג הראשון למונח "נכס", גם סעיף 49 (ב)(2) חוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג - 1963 מקנה פטור ממס שבח למוכר דירת מגורים יחידה עד לתקרה הקבועה בסעיף 49(א) לחוק מיסוי מקרקעין. התפיסה היא שדירה יחידה אמורה לשמש למגורי היחיד ובני משפחתו ובתור שכך מהווה רכוש אישי (ראו למשל ע"א 1046/12).

בשנים האחרונות, ניתנו שלושה פסקי דין אשר בחנו אם מכירת נכס מהווה מיטלטלין לשימוש אישי:

עניין גוטמן

במסגרת עניין גוטמן (ע"מ 19-01-41276) משנת 2021, התמודד בית המשפט המחוזי בראשות כבוד השופטת ירדנה סרוסי, עם שאלת החלתו של החריג הראשון ביחס לאוסף אומנות שהתקבל בהורשה אצל המערער. באותו עניין, טען המערער כי הוא מכר את אוסף האומנות לשותפות עורכי דין בבעלותו, על מנת

המיסוי, לא כל פעולה כלכלית היא גם פעולה מסחרית. כידוע, סוגיית ה"מסחריות" או ה"עסקיות" של אירוע כלכלי עשויה לעלות הן לצורך ההבחנה בין פעילות פירותית מסחרית ובין פעילות במישור ההון (הנתונה למיסוי לפי חלק ה' לפקודה), והן כדי להבדיל בין פעילות פירותית מסחרית ובין פעילות פירותית פסיבית (על מנת לקבוע את אופן תחולתו של חלק ב' לפקודה על האירוע).

מכאן, לאחר שהעסקה נבחנה לאור מבחני העזר ונמצא כי היא משוללת אופי מסחרי ומקומה להיבחן תחת חלק ה' לפקודה, הרי שבשלב השני יש לבחון אותה בהתאם להגדרות והוראות סעיף 88 לפקודה ובראש ובראשונה הגדרת "נכס", אשר בצד תחולתה הרחבה (ע"א 182/72), כוללת מספר חריגים ובהם החריג הראשון:

"נכס" – כל רכוש, בין מקרקעין ובין מיטלטלין, וכן כל זכות או טובת הנאה ראויות או מוחזקות, והכל בין שהם בישראל ובין שהם מחוץ לישראל, למעט (1) מיטלטלין של יחיד המוחזקים על ידיו לשימוש האישי או לשימוש האישי של בני משפחתו או של בני אדם התלויים בו; (2) מלאי עסקי;.....

כלומר, הגדרת "נכס", אשר מכירתו עשויה להקים חבות במס רווחי הון, כוללת גם נכסים בלתי מוחשיים, לרבות כל זכות או טובת הנאה ראויות או מוחזקות, אלא אם כן מדובר במיטלטלין לשימוש אישי. על כך להלן:

שלב שני – מיטלטלין לשימוש אישי

שמות ומספרי התמונות שנמכרו לכאורה; לא הוכח שווי התמונות שנמכרו לכאורה; לא כל התמונות נמצאו פיזית במשרדי המערערות; והמערערות, המצויה בבעלותו של המערער, היא שרכשה את התמונות, ולא הפירמה שהיא בעלת המשרד שעל קירותיו הן אמורות להיות תלויות.

עניין סגל

גם בעניין סגל (ע"מ 19-02-26859) שניתן כחצי שנה לאחר מכן בחן בית המשפט, לאור החריג הראשון, העברת פסלי אומנות שהיו ברשות המערער לחברה חדשה בבעלות עקיפה שלו ושל זוגתו.

המעניין הוא, שבשונה מעניין גוטמן, לא הייתה מחלוקת כי פסלי האומנות היוו מיטלטלין בידי היחיד לשימוש אישי. עם זאת, בית המשפט קבע כי העברת פסלי אומנות ששימשו לשימוש אישי לחברה לשם משיכת כספים בסך של כ- 40 מיליון ₪ ללא מס מאותה חברה במימון חברת אם בשליטת בני הזוג מהווה עסקה מלאכותית לצרכי סעיף 86 לפקודה, ובלשון בית המשפט: "**לעומת זאת, העברה לחברה של חפצי אומנות "אישיים" (והמשיב בעניין שלפניי אינו חולק כי כך דינם של הפסלים), או כל סוג אחד "מיטלטלין של יחיד המוחזקים על ידיו לשימוש האישי", כנגד משיכת כספים מהחברה, עשויה להביא להפחתת מס ולפיכך יש לשאול, כלום העברה זו, כפי שהתבצעה ובמועד שבו התבצעה, נעשתה בשל טעם מסחרי, או שמא הטעם הבלעדי או העיקרי הוא אותה הפחתת מס.**"

לסגור משיכות בעלים במערערות ודיווח על המכירה כאמור ככזו שאינה חייבת במס.

בית המשפט דחה את הערעור בטענה שהנישום לא הוכיח את בעלותו על תמונות מהאוסף, ובלשון בית המשפט: "**המערער לא עמד בנטל להוכיח את בעלותו בתמונות שלכאורה נמכרו ואת שימוש האישי או את שימושם האישי של בני משפחתו בתמונות אלו. למשל, לא ברור אם התמונות שנמכרו לחברה ניתנו למערער מאביו במתנה או שמא נלקחו מאוסף התמונות של האב, שלגביו העיד המערער כי יש לו גישה חופשית... גם לא ברור אם התמונות שנמכרו לכאורה לחברה היו תלויות בביתו של המערער קודם לכן והאם עמדו לשימוש האישי.**"

ללמדנו כי הנטל להוכיח את השימוש האישי בנכס רובץ על כתפי הנישום. לשיטת בית המשפט אין די בהוכחת בעלות על המיטלטלין הנדונים אלא צריך להראות שאלו אכן שימשו את היחיד או בני משפחתו באופן אישי. באותו עניין לא היה ברור כאמור אם התמונות היו תלויות בביתו של המערער או שמא אופסנו ללא כל שימוש.

כמו כן, בית המשפט זקף לחובת המערער שלא ידע להצביע, בזמן אמת, על התמונות הספציפיות שהועברו. למעלה מן הצורך הוסיף וקבע בית המשפט כי מבחינת התוכן הכלכלי והמהות האמיתית של נסיבות העסקה, יש לראות את התמונות כאילו נותרו בשליטתו של המערער ולכן לא נמכרו למערערות בין היתר מן הטעמים הבאים: לא ניתן היה לזהות את

הנראה, במאה הרביעית לספירה. כמו כן, המומחה בארצות הברית העריך כי שווי הקערה הינו למעלה ממיליון דולר.

לאור ממצאים אלו, הנישום והמומחה מלונדון התקשרו עם מוזיאון מניו-יורק, ארצות הברית לטובת מכירת הקערה בתמורה לסך של 1.35 מיליון דולר.

טענתו העיקרית של פקיד השומה הייתה כי מכירה זו מלווה במאפיינים מסחריים ולכן יש למסות את התמורה בגינה בהתאם לסעיף 2(1) לפקודה, כעסקת אקראי בעלת אופי מסחרי או לחילופין כרווח הון ממכירת נכס החייב במס ריווח הון בשיעור של 25%.

לאור האמור, פנה כב' השופט קירש לבחינת השלב הראשון, קרי אם העסקה הנדונה היא עסקת אקראי בעלת אופי מסחרי, או שמא מדובר בעסקה הונית שאינה בעלת מאפיינים מסחריים ומקומה תחת פרק ה' לפקודה.

בבוחנו את העסקה כאמור, נעזר כבוד השופט קירש במבחני המשנה לקיומו של עסק אשר יש בהם כדי להאיר על אופייה של העסקה. כך למשל בחן כבוד השופט קירש את משך ההחזקה של הקערה ואם נרכש עבור הקערה כסוי ביטוחי: "הקערה הוחזקה במשך יותר משמונה שנים בתנאים ביתיים רגילים (ויותר על כך בחלק ו' להלן), דהיינו ללא מיגון מיוחד, בהישג ידם של בני הבית ובאי הבית, וללא כסוי ביטוחי. כלומר לא נעשה מאמץ מיוחד לשמר את ערכה הכלכלי של הקערה, יהיה אשר יהיה."

בית המשפט תמך זאת בין היתר בעובדה שהחברה הוקמה לצורך רכישת הפסלים ולצורך זה בלבד, לא היו לה הכנסות, חשבון בנק וכל פעילות; ואילו חברת האם הייתה בגירעון שהסתכם בשנת 2011 בכ-36 מיליון ש"ח.

בנסיבות אלו, קשה למצוא טעם כלכלי לכך שחברת האם תממן את רכישת הפסלים באמצעות מתן שטר הון לחברה ואף קשה למצוא טעם כלכלי לכך שחברת האם תעמיד מימון לחברה לרכישת הפסלים ולא תרכוש את הפסלים בעצמה. כן בית המשפט לא מצא כל הגיון בעובדה כי שני פסלים בלבד מתוך חמישה הועברו לבעלות החברה.

עניין סלבה

בעניין סלבה (ע"מ 29712-02-19) משלהי שנת 2022 דובר על נישום, אספן טבעות וכלי רכב ישנים. בשנת 2003 רכש הנישום צנצנת וקערה העשויה מזכוכית צבעונית בתמורה ל-28,000 ₪. הקערה, הוחזקה והוצגה בסלון ביתו של הנישום כפריט נוי כשמונה שנים, גם לאחר שנשברה לשניים והודבקה על ידי הנישום.

הנישום אשר חשש מהיווצרות נזקים נוספים בגוף הקערה החליט למכור אותה לצד ג'. לשם כך, הנישום מסר את הקערה למומחה עתיקות בלונדון אשר ימכור את הקערה בתמורה לעמלה של 10% מהמחיר שייקבע.

המומחה מלונדון והנישום שלחו תצלומים של הקערה למומחה לזכוכית עתיקה המתגורר בארצות הברית, אשר קבע כי מדובר בקערה נדירה שמקורה, ככל

עצם ביצוע תארוך לחפץ ישן או קבלת הערכה מקצועית לגבי שוויו אינם בבחינת מעשי "טיפול" או "השבחה".

כך גם נבחנה בקיאותו של המערער בתחום בו נעשתה העסקה, ונמצא כי אין לייחס את הידע בתחום המטבעות העתיקות של המערער, לידע הנדרש בעסקה אודות זכויות עתיקה: "דהיינו, אין בסיס לסבור כי הבנתו של המערער בעולם הטבעות יכולה הייתה לשמש אותו במישרין גם בעולם הזכויות העתיקה, ובוודאי לא בעת רכישת הקערה, שבע שנים לפני רכישת הטבעת הראשונה."

בית המשפט ממשיך ומציין לעניין זה כי הסתייעות בסוכן או מתווך בתהליך מכירת נכס, כנגד תשלום עמלה על בסיס הצלחה, איננה יכולה, כשלעצמה, להביא לסיווג העסקה כבעלת אופי מסחרי. בהקשר דומה מוסיף בית המשפט ומציין: ככלל, אין די בפנייה לסוחר מוסמך, סוכן, מתווך או בית מכירות פומביות על בסיס מזדמן (ad hoc) לשם מכירתו של פריט או אוסף, כדי להקים "מנגנון" עסקי אצל או מטעם המוכר. בהקשר זה נזכיר כי לפי חומר הראיות, המערער לא העמיד למכירה שום עתיקה אחרת, לא לפני כן ולא לאחר מכן."

לאור האמור, ציין כבוד השופט קירש כי העסקה הנדונה אינה מלווה באופי מסחרי, ובלשונו: "אינני מוצא בהתרחשויות הנדונות כאן פעולות יוצאות דופן המעידות על צביון או אופי מסחרי מובהק."

בנוסף, נבחן אם הקערה נרכשה במימון זר, מה שיכול להעיד על העמדת המערער בסיכון כלכלי: "לא הובאה כל אינדיקציה שהקערה נרכשה במימון זר או שעצם הרכישה העמידה את המערער בסיכון כלכלי כלשהו מעבר לאובדן אפשרי של ההשקעה המקורית."

בית המשפט גם מצא שהמערער לא ערך שום בדיקה לגבי שווי הקערה והאוטנטיות שלה טרם רכישתה ואף לאחריה בניגוד להתנהלות עסקית רגילה: המערער כלל לא התעניין בזיהוי או בתארוך הקערה בסמוך לפני או בסמוך לאחר הרכישה מידי חכמו... לפני הרכישה: היינו מצפים כי אדם העומד להוציא סכום של 28 אלף ש"ח על שתי עתיקות (הקערה והצנצנת), ומביט על הרכישה בעיניים מסחריות, יבקש לערוך בדיקות הן לגבי אותנטיות הפריטים והן לגבי שווי השוק שלהם... אחרי הרכישה: לחלופין, היינו מצפים כי אדם הפועל ממניעים מסחריים יבדוק את שווי הקערה (בין השאר, על ידי זיהויה ותארוכה) אחרי שרכשה כדי לדעת איזה רווח ניתן להשיג ממכירתה. מידע זה עשוי להשפיע על שורה של החלטות כגון, האם להחזיק את הפריט להנאה אישית לתקופה כלשהי או שמא למכור אותה מיד, היכן להחזיק אותה ובאיזה תנאים, האם לערוך לגביה ביטוח, וכיצד להעביר אותה (פיזית) ממקום למקום."

כמו כן, בחן בית המשפט האם המערער עשה דבר מה בכדי להשביח את המיטלטלין נשוא העסקה: "לא נעשה דבר על ידי המערער כדי "להשביח" את הקערה או להגדיל את שווייה. ראשית, לתפיסתו

כב' השופט המשיך לעניין זה ודחה את טענת המשיב, התמוהה יש לציין, כי העובדה שלא נקבע הסדר חקיקתי בדין הישראלי, אין בה כדי למנוע לכאורה את בחינתם של מיטלטלין מסוימים וזאת לאור תכלית החקיקה של צמצום ההכנסות הפטורות ממס. לדידו של בית המשפט מדובר ב"**הזמנה לעסוק בחקיקה שיפוטית, לא פחות ולא יותר**".

זאת ועוד, כבוד השופט קירש אף דחה את טענת המשיב כי השימוש האישי הנדרש חייב להיות בהתאם לייעוד הפונקציונאלי המקורי של החפץ. לעניין זה מביא השופט דוגמאות נוספות אשר יכלו להוות שימוש בכד כדוגמת עציץ או הצגת הכד לראווה. בית המשפט מקשה ושואל "אם אדם יציג בביתו באופן קבוע אוסף מטבעות עתיקים - אשר יצאו מכלל שימוש כהילך חוקי לפני אלפיים שנה - האם נאמר שאין הוא עושה בהם "שימוש"? קרי, לצורך החלת הריג הראשון, אין דרישה לשימוש בהתאם לפונקציית הנכס אלא די בשימוש גרידא.

סיכום, המלצות ודגשים נוספים

על הטוען למכירה של מיטלטלין לשימוש אישי חל נטל ההוכחה, המורכב משני שלבים. **בשלב הראשון** יש צורך להוכיח כי המכירה נעשתה במישור ההוני ולא במישור הפירותי, קרי בדמות עסקת אקראי או עסק אקראי לצרכי הפקודה. לשם כך, יש ליישם את מבחני המשנה שפורטו לעיל בעניין **סלבה** בנסיבות המקרה הפרטני. חשוב לעניין

משמע, לאחר בחינה מדוקדקת של בית המשפט המחוזי את מאפייניה המסחריים של העסקה והותירה תחת חלק ה' לפקודה, דהיינו במישור ההוני.

לאור האמור, פנה בית המשפט **לשלב השני** ולשאלה האם הכד נכנס תחת הריג הראשון, כך שהתמורה בגינו אינה חלק מבסיס המס בישראל.

פקיד השומה טען כי אין להחיל על הכד את הריג הראשון וזאת מן הטעמים הבאים: הריג הראשון נועד לפטור ממס רק חפצי בית פשוטים ורגילים; דברי ערך יקרים מאוד אינם נחשבים למיטלטלין לשימוש אישי; יש להפעיל מבחן אובייקטיבי בסיווג נכסים תחת הריג הראשון, כך שעתיקה ייחודית בעלת ערך כספי כה ניכר מעצם מהותה אינה יכולה להיות מיטלטלין לשימוש אישי, ולבסוף טען המשיב כי ה"שימוש" הנדרש לצורך החלת הריג הראשון הינו רק השימוש הפונקציונאלי שהחפץ נועד לו מלכתחילה.

בבוחנו את טענות המשיב ציין כבוד השופט קירש כי לדידו, מעיון בלשון החוק, המונח מיטלטלין לא הוגבל על ידי המחוקק לסוגים מסוימים של מיטלטלין ובטח לא הוגבלו לסכום מסוים, ובלשונו: "**לדעתי עיון בלשון הפקודה מגלה - ללא כל צורך בפרשנות נוספת - כי (א) המונח "מיטלטלין" לא הוגבל על ידי המחוקק לסוגים מסוימים של מיטלטלין (דבר שהמחוקק יכול היה לעשות בקלות אם היה חפץ בכך); ו-(ב) הריג אינו מוגבל למיטלטלין שערכם הכספי נמוך מסכום מסויים (גם דבר שניתן היה לעשות בקלות אילו המחוקק היה רוצה).**"

ומה באשר לשאלת היעדר השימוש? שאלה זו טרם זכתה להתייחסותו של בית המשפט. גם בעניין **סלבה** הבהיר כבוד השופט קירש כי לא נדרש לסוגיה זו: **אבהיר כי במסגרת ערעור זה אין צורך להידרש לשאלת דינם של מיטלטלין המאוחסנים באופן קבוע במחסן או בכספת, וסוגיה זו איננה עולה כאן.**

פסקי הדין אומנם מדגישים את החשיבות לשימוש של הנישום במיטלטלין נשוא המכירה בהתאם לשימושו הפונקציונלי. לאמור ככל שמדובר בנכסי אומנות כגון תמונה או פסל הרי שיש חשיבות לעובדה כי הנכס יוצג בבית המוכר או במקום אחר בבעלות הנישום שאינו משמש לעסקיו (גלריה). ואולם, ככל שמדובר בתכשיטים למשל אין מניעה לדעתנו כי יעשה בהם שימוש מועט אם בכלל. דין דומה חל לדעתנו גם ביחס לתמונה אשר הייתה תלויה בביתו של היחיד בעבר ואופסנה לאחר מכן במחסן. כל מקרה ונסיבותיו.

לבסוף, טוב עשה בית המשפט בעניין **סלבה** כאשר דחה את עמדת פקיד השומה כי יש להחריג מתחולת מיטלטלין לשימוש אישי חפצי אומנות ועתיקות יקרי ערך או להכפיף אותם לייעודם המקורי כתנאי לתחולת החריג הראשון. בכל מקרה נראה כי טרם נאמרה המילה האחרונה בסוגיה. עולים חדשים ותושבים חוזרים ותיקים במהלך תקופת הטבות המס יכולים להימנע מדיון כלל בסוגיה באמצעות מכירת המיטלטלין מחוץ לישראל.

זה כי תהא הפרדה מלאה בין הנכס הנמכר לבין הפעילות העסקית של המוכר.

כן ראינו כי הסתייעות באנשי מקצוע לצורך הערכת המיטלטלין ומכירתם אינה מהווה ככלל אינדיקציה לפעילות פירותית. כמו כן, בית המשפט בעניין **סלבה** בחן אם נרכש כיסוי ביטוחי עבור המיטלטלין נשוא המכירה, ומצא כי היעדר כיסוי ביטוחי כאמור, מטה את הכף לעבר מכירה שאינה כחלק מהפעילות העסקית של המערער. לטעמנו, העובדה כי הנכס מבוטח או נמצא בכספת, במחשב או בארנק דיגיטלי (NFT) אינה יכולה להוות אינדיקציה מובהקת לעניין שלילת האופי האישי של המיטלטלין, שכן, לא מן הנמנע כי אדם אשר רוכש מיטלטלין יקרי ערך הגם שהם לשימושו העצמי, יבטח אותם.

בשלב השני, ככל שעברנו את השלב הראשון, אנו נדרשים להוכיח כי הממכר נמצא תחת החריג הראשון, קרי מדובר במיטלטלין המוחזקים לשימושו האישי של היחיד או של בני משפחתו או של התלויים בו, ובתור שכך מוחרגים מהגדרת נכס בסעיף 88 לפקודה.

בעסקה עם צדדים קשורים יש להראות בנוסף בצורה חד חד ערכית מהם המיטלטלין הנמכרים. כך ראינו בעניין **גוטמן** שעצם העובדה כי המערער לא ידע להצביע בזמן אמת, על זהות התמונות הנמכרות, נזקפה לחובתו שכן, ההנחה היא כי המבקש להיכנס תחת החריג הראשון יהיה מודע לזהות הממכר. כמו כן, נדרש כי תהיה היפרדות מלאה בין המיטלטלין לבין המוכר וכי העברתם תעשה בעיקרה משיקולים עסקיים ולא משיקולי מס גרידא (עניין סגל).

נשמח לסייע בשאלות והבהרות נוספות- צוות המשרד: עו"ד (רו"ח) מאורי עמפלי, עו"ד דנה הדר, עו"ד אנה צברי, עו"ד שלומי שלו, עו"ד גרשון פינק, משפטן איציק אירים ויועץ המשרד לענייני מיסוי ישראלי ומענקי קורונה רו"ח אפי לבקוביץ. הנכם מוזמנים לקרוא מאמרים ועדכונים נוספים באתר המשרד.

אין באמור ברשימה זו כדי להוות חוות דעת ו/או ייעוץ משפטי בסוגיות הנידונות ובכל אופן מומלץ להתיעץ עם מומחה מס לפני נקיטת צעדים משפטיים ו/או אחרים המסתמכים על רשימה זו.